

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον καὶ πέμπτον ἀριθμοῦμεν χρόνον
κι' ἔδρα μας ἡ πόλις ἡ τῶν Παρθενῶνων.

Ἐπτά καὶ δέκα μηνὸς Ἀπρίλην,
Χριστὸς ἀνέστη σ' ὅλων τὰ χεῖλην.

Ἔτος χίλια κι' ὀκτακόσα κι' ἐνενήντα σὺν ἐννιά,
νέοι πόλεμοι λυσσώδεις μὲς ἑστὸν ψεύτη τὸν ντουνηῖα

Ἐξήντα κι' ἑξακόσα
κι' ἀρνιά ὅτῃς σουδλαῖς τόσα.

Ἀναστάσιμος εὐχὴ,
ποῦ χαρμόδυνος ἦχεῖ.

Εἰ τις ἔχουμε νηστεύων δεῦτε τώρα χορτασάτω
μὲ τῶν φίλων τὸ φουσάτο.

Τῆς ἐλῆας ἡ βασιλεία,
τῆς ἐλῆας τὰ μεγαλεῖα,
καὶ νηστεύσαντες καὶ μὴ
δεῦτε λάβετε ψωμί.

Ἦλθε τῆς ἐλῆας τὸ κόμμα,
βελτιώσεων πλημμύρα,
νέον σφρῖγος, νέον χρῶμα,
μοσχολίβανα καὶ μύρα.

Πινακίδες εἰς τοὺς τοίχους,
καὶ σκιρτῶν χορὸς Ἀγγέλων
τρέχει μὲ χρυσοῦς βοστρύχους
καὶ χρυσοὺν σαλπίζει μέλλον.

Ἐορτάζον χαίρει πλῆθος,
ἀναστάσεως ἡμέρα,
καὶ τοῦ μνήματος ὁ λίθος
ἐκυλίσθη πέρα πέρα.

Ὁ λαὸς ἀκτινοβόλος
ἀλαλάζει «Κόντη, βάστα,
νέον Στράτευμα καὶ Στόλος,
κι' ὅλα τὰ ποτήρια σπάστα».

Ὡμὲ κραυγάζει κι' οἱμοί
ὁ καθένας Μамελοухος,
καὶ ὅτ' ἐν κόμμα τοῦ Ζαήμη
μένουν τώρα τρεῖς κι' ὁ κοῦκος.

Δάμπει Κόντης κοτσονάτος,
θαλερὸς φουντόνει φῖκος,

ποῦ σου, Σιγγλὲ, τὸ κράτος;
ποῦ σου, Κόρδονε, τὸ νεῖκος;

Ὁ Ζαήμης ἐμαράνθη,
ὁ Ζαήμης ἐπικράνθη,
καὶ κατ' οἶκον οἰκουρεῖ
καὶ μᾶς κάνει τὸν βαρὺ.

Ὁ δὲ Κόρδονος ὁ γέρων,
κατ' αὐτὰς βαρέως φέρων
τοῦ Κορφιᾶτῃ τὰς τιμάς,
τῆριξε ὅτ' ἐκδρομάς.

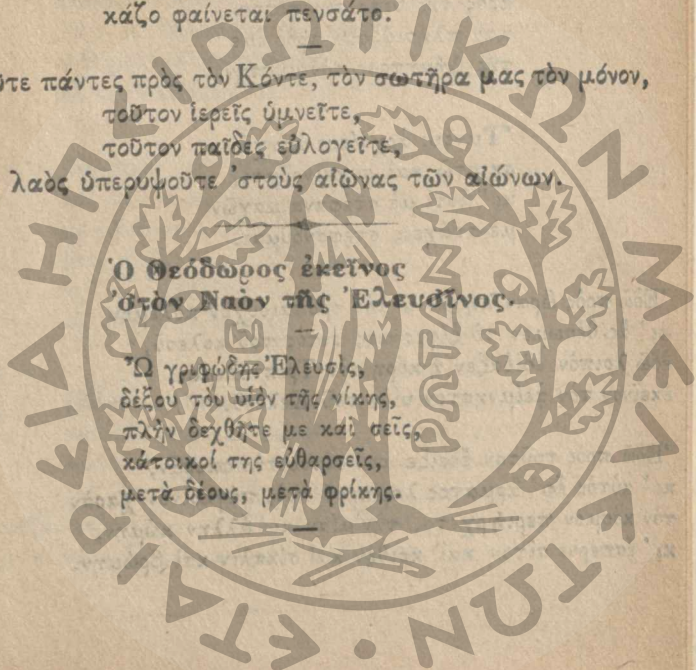
Ἐπικράνθη κι' ὁ παπποῦς,
πλὴν ἂς σώσωμεν τὸν τόπον,
ἵνα δρέψωμεν καρποὺς
νηστεϊῶν μακρῶν καὶ κόπων.

Μὲ κροτάφους ἐστεμμένους
ὁ λαὸς ἐορτασάτω,
κι' ἡ βελτίωσις τοῦ γένους
κάλλο φαίνεται πένσάτο.

Δεῦτε πάντες πρὸς τὸν Κόντε, τὸν σωτήρα μας τὸν μόνον,
τοῦτον ἱερεῖς ὕμνετε,
τοῦτον παῖδες εὐλογεῖτε,
καὶ λαὸς ὑπερυψοῦτε ὅτους αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ὁ Θεόδωρος ἐκεῖνος
ὁτὸν Ναὸν τῆς Ἐλευθίνος

Ὡ γρημώδη Ἐλευσίς,
δέξου τοῦ νῦν τῆς νίκης,
πλὴν δεχθῆτε με καὶ σεῖς
κάτοικοι τῆς εὐθαρσείας,
μετὰ θεοῦ, μετὰ φρίκης.

Ἰτάς κρισίμους ταύτας ὥρας
τῶν βασάνων τῶν μυρίων
ἔρχομαι σὰν Πυθαγόρας
εἰς τὴν γῆν τῶν μυστηρίων.

Τί παράξενον καὶ τοῦτο!... μὲς ἴσῃ γῆν αὐτὴν τῶν κώμων
καὶ τῶν ἄλλων τῶν ἀρρήτων,
ὅπου τὴν θεὰν τῶν σίτων
τὴν ἐλάτρευε καθένας Ἑλευσίνιος εὐγνώμων.

Ἐδωπέρα, ποῦ τῆς Ρέας ἡ πανύμνητος ἡ κόρη
ἓνα στέφανον μὲ στάχεις ἴσῃ κεφάλι τῆς ἐφόρει,
κι' ἔδειχνε πρὸς τοὺς ἀνθρώπους τὴν σπορὰν τῶν γεννημάτων
κι' ἀφθονος ὁ σῖτος ἦτο κι' ἔφευγε μακρὰν ἡ πείνα,
εἰς τοὺς σήμερον καιροὺς μας θαῦμα θὰ φανῇ θαυμάτων
ἐὰν ἔξαφνα σιτὰρι γίνῃ καὶ ἴσῃ Ἑλευσίνα.

Πλὴν ὁ σῖτος θ' ἀφθονῇ
κι' ἐδῶ πέρα θὰ φυτρῶνῃ,
καὶ τὸ θαῦμα θὰ γενῇ
ὅταν ἔλθῃ τὸ Κορδόνι.

Τότε πάλιν ἡ Δημήτηρ ἑστεμμένη μὲ τοὺς στάχεις
γονιμότητα θὰ δώσῃ καὶ ἴσῃ πέτρας καὶ ἴσῃ ράχεις,
κι' ἀραβόσιτοι θὰ βγαίνουν, ὅπως λέγουν, τοῦ γαλάτου
κι' ἐπὶ ταύτης τῆς φαλάκρας καταξήρου Στρατηλάτου.

Ἰδοὺ λοιπὸν ἡ Δημήτρα κι' ἡ μήτηρ τῆς ἡ Ρέα,
ἰδοὺ κι' ὁ πάγκαλος ναὸς,
ὅπου σιγῶν ὁρμᾷ λαὸς
μ' ἐμὲ τὸν λευκογένητον καὶ πρῶτον ἱερέα.

Ἰδοὺ προσέρχεται χορὸς ἱερείων σπανίων
καὶ νέων κραυγαλῶντων,
ἰδοὺ καὶ πλῆθος ἀμιγῆς ἀνδρῶν Ἑλευσινίων,
Ἄλθανιστὶ λαλοῦντων.

Τὰ κοντοβράκια τῶν φοροῦν
μὲ χάριν ἐξαισίαν,
καὶ ρωμαλέοι προχωροῦν
καὶ σπεύδουν πρὸς θυσίαν.

Ὅποιον θυσίαν τιμαὶ
πρὸς τῆς θεᾶς τὴν πίστιν,
καὶ πλησιάζουν πρὸς ἐμὲ
τῆς Δημήτρος τὸν μύστην.

Ἵμνους ἀρχαίους ἀπηχῶν
σκιρτῶ καὶ συγκινοῦμαι,
κι' ἀντὶ μὲ στέφανα μαχῶν
μὲ στάχεις στεφανοῦμαι.

Ἐδῶ πρὸς ὦραν λησιμονῶ τὸν τροπαιοῦχον πόλεμον
κι' ἄς θέσωμεν τὸ ξίφος μας ἐντὸς τοῦ κολοῦ,
ἔδῶ λοιπὸν ἐδίδασκεν ἡ κόρη τὸν Τριπτόλεμον,
ἐκείνον τὸν ἀείμνηστον υἱὸν τοῦ Κελεοῦ.

Ἐδῶ πρὸς τοῦτον ἔδειξε τοῦ σίτου τὴν σπορὰν,
κι' αὐτὸς ἐφ' ἄρματος λαμπροῦ πρὸς πάγκοινον χαρὰν
τὸν κόσμον περιήρχετο, τὴν μίαν κι' ἄλλην κώμην,
κι' ἔσπερνε σῖτον καὶ κριθὴν καὶ σίκαλιν καὶ βρώμην.

Ἐγὼ δέ, φίλοι προσφιλεῖς
κι' ἄνδρες τῆς Ἑλευσίνος,
καρδαμωμένους, εὐσταλῆς,
κι' ὡς ἄσπερος θάλλων κρίνος,

Μὲ πανοπλίας φλογεράς
ἐπὶ πτερῶν ἀνέμων
ἔσπειρα δάφνας θαλεράς
αἱματηρῶν πολέμων.

Καὶ ταύτας, ὡς γνωρίζετε,
τὴν σήμερον θερίζετε
καὶ σεῖς καὶ τὸ Κορδόνι,
ποῦ πείνα τὸ λιγόνει.

Ἀμὴν ἀμὴν
λέγω ὑμῖν
πῶς τοὺς λαοὺς τοὺς γείτονας καὶ τοὺς περὶ τὸν Αἶμον
ἐδίδαξ' ἀνευ πληρωμῆς
πῶς ἴσῃ πεδία τῆς τιμῆς
ἀφθόνως δάφναι σπεύρονται περιφανῶν πολέμων.

Ἀμὴν ἀμὴν
λέγω ὑμῖν
πῶς εἰς τοὺς σήμερον καιροὺς,
τοὺς κατὰ πάντα πονηροὺς,
μόνον ἡ δόξα τῶν δαφνῶν ἀγῆρως ἀναστήσεται
καὶ πᾶς τὰς δάφνας μου φαγὼν εὐθείως χορτασθήσεται.

Ἀμὴν ἀμὴν
λέγω ὑμῖν
πῶς οὐκ ἐπ' ἄρτω ζήσεται κι' ἐπ' ἀργυρίῳ μόνον
ἡ μήτηρ τῶν δαφνῶνων,
κι' ἄς μάθῃ πᾶς βουλευμῶν τοῦ Κορδονίου τώρα,
πολέμων ἄπτων δᾶδα,
πῶς τούτων τῶν ἐμῶν δαφνῶν ἡ στίβα κι' ἡ πληθώρα
δὲν εἶναι γιὰ στίφάδα.

Ἀμὴν ἀμὴν
λέγω ὑμῖν
πῶς οὐ λησιμονηθήσεται τὸ πρῶτον μεγαλεῖον,
καθὼς δὲ λίθους ἔριπτεν ὁ πάλαι Δευκαλίων,
κι' οἱ λίθοι μετεβλήθησαν εἰς ἀληθεῖς ἀνθρώπους,
κι' ἐγὼ μὲ θώρακας χρυσοῦς
ἔρριψα ξίφη καὶ πυρσούς,
κι' ἐκ τούτων ἔβλαστε φυλὴ καὶ στρατιὰ πτερόπους.

Ἀμὴν ἀμὴν
λέγω ὑμῖν
πῶς ὁ τὸν λόγον τὸν ἐμὸν
γονυκλινῆς ἀκούων
καὶ ἴσῃ Κορδόνας τὸν βομόν
παιᾶνας ἀνακροῦων,
ἐκεῖνος πάλιν ὄψεται τὸν δαφνηφόρον γέροντα
περὶ πολλοῦ ποιοῦμενον τῆς στρουγγῆς τὰ συμφέροντα.

Ἄν γύρω μας ἀπλώνεται μορλύθιδινος ὀρίζων
εἰρήν' ὑμῖν ἀναφωνῶ διασκορπῶν στεφάνους,
καὶ νῦν Ἀντιπολίτευσις ἐπικαλοῦμαι μείζων
τρομάζων τῆς ἐλάσσονος τοὺς σκώληκας καὶ νάνους.

Οὐαὶ καὶ ἴσῃ ἀνεψιόν, οὐαὶ ἴσῃ ἐπαράτους,
τοὺς τόσον ἀσεβήσαντας πρὸς τᾶγια τοῦ κράτους,

οὐαὶ πρὸς ὅσους ἔκαμαν θεσμούς αἰώνων ράκη,
ἀπὸ ταῦτ' ἴσῃ δάσκαλο κι' ἐμπρὸς ἴσῃ Θεοδώραν.

Καὶ νῦν ἴσῃ δασκάλου Λουκᾶν, μόνῃ σεπτῶν πατέρων
ἐκ τῶν ὠραιότερων,
προσκυνητῆς ὑπάγω
ἵνα τὸ Πάσχα φάγω,
κι' ὡς νέα τις Κασσιανὴ νὰ κλαύσω κατὰ μόνας
τὸ χάλι τῆς Κορδόνας.

Κι' ἂν ὁ Κόντε-Θεοτόκης, ὁ τοσοῦτον ἀργαλῆος,
εἰς τὴν Κέρκυραν ἐπῆγε συνοδὸς τοῦ Βασιλέως,
κι' ἂν ἡ Κέρκυρα μὲ δάφνας τὸν Πρωθυπουργὸν κοσμή,
πλὴν εὐθὺς θὰ ζητήσω
καὶ θὰ τὸν ἐπερωτήσω
ἂν ταξείδιον τοιοῦτον ἐπιτρέπουν οἱ θεσμοί.

Χαίρεται καὶ ξεφαντόνει
τῆς ἑλῆας λιμῶντων σιμῆας,
καὶ πλανᾶται τὸ Κορδόνι
ἴσῃ ναὸν τῆς Ἑλευσίνος,
ἀναμέσον ἐρείπιων ὡς ἐρείπιον καὶ τοῦτο,
ποῦ ζωῆς καὶ σφρίγγους πλήρες ἔτρωγε κι' ἐκραταιοῦτο.

Δυστυχῆς μου Κορδονάρα,
ποῦ πατεῖς ἴσῃ ἀγκινάρα,
σήμερον παρήγοριά μ' ἔχει μόνῃ σ' ἀπομένει
μὲς ἴσῃ ἀρχαῖα τὰ τεμένη
τὸν καιρὸ σου νὰ περῆς
καὶ θεσμούς νὰ κοπανᾷς,

κι' ἐπὶ χρόνους κι' ἐπὶ μῆνας
νὰ ζητῆς θεσμῶν εὐθύναν.

Ἦλθαν ἄλλοι δορυφόροι,
καὶ τῶν Κόντηδων τὸ θέμμα
ταξιδεύει σὲ βαπτιστὴ
μὲ τὸν Θρόνον, μὲ τὸ Στέμμα.

Δὲν πειράζει, δὲν πειράζει, δεῦτε σπεύσωμεν κι' ἐμεῖς...

Ἰδοὺ φαίνεται μακρόθεν ἡ μεγάλη Σαλαμίς.
Θάλασσα τρισσοῦσαμένη,
λάμψεις ὀπλῶν καὶ πυρῶν,
ὁ Θεμιστοκλῆς προβάλλει,
νὰ κι' ὁ Ξερξὴς τῶν Περσῶν.

Βάρβαρον ἀκούω θῆρην
καὶ τῶν νικητῶν κραυγὰς,
ποῦ θεᾷ τοὺς στεφανῶναι...
ἴτε, παῖδες τῶν Ἑλλήνων,
κι' εἰς μέλλουσας ἐκλογὰς
νὰ ψηφίσετε Κορδόνι.

(Ἐῖπεν αὐτὰ κι' ἐσίγησε
καὶ πᾶς πιστὸς ἐρείχθη,
αὐτοῦ δὲ ταῦτα λεγόντος
κι' ὅλων τὰ στήθη φλέγοντος,
ἔρρε, φωνάζει πρὸς αὐτὸν μεγάλο κοντοβράκι,
καὶ γκροῦ τί νούσεζα ἐρέ, καύμενε Θεοδώρακη.)

«Ο Κορφιάτης λόγον δίδει
τὶ συνέβη ὅτ' οὐ ταξίδι.

Καλῶς ἤλθες, καλῶς ἤλθες, εἶπαν μὲ γελῶντα χεῖλη
ὅτ' οὐ Πρωθυπουργὸν τοῦ κράτους Ὑπουργοὶ καὶ τόσοι φί-
[λοι.

Εἰς τὴν Κέρκυρα ποῦ πῆγες δὲν σ' ἐμούσκεψε βροχή;
ἔβγαλες κανένα λόγο; σοῦκαναν ὑποδοχή;

Τὴν Πριγκήπισσα τὴν εἶδες μὲ τὰ δῶδ' οὐ τὰ κορίτσια;
πῆγες ἔξω ὅτ' οὐ Γαστοῦρι; πῆγες ἔξω ὅτ' οὐ Γαρίτσα;
πῆγες μέσα ὅτ' οὐ Παλάτι καὶ σὲ δάσους ἐρημιά;
τέλειωσες μὲς ὅτ' οὐ βαπόρι μεταρρυθμισι καμμιὰ;

Κι' ὁ Κόντης εἶπε σοβαρός:

«ἦτανε πρίμος ὁ καιρὸς,
ἔνα ταξίδι τζόγια μου, φύσ' οὐσε τραμουντάνα,
καὶ πρὶν νὰ πάω τῇ Κορφοῦς ἔκτυπ' οὐσαν τὴν καμπάνα.

«Τὸ φεγγαράκι σκέπαζε τὰ στέρια τοῦρανοῦ
κι' ἀχνίζωντας ἐπῆγαινε γιὰ νάβρη τὴν Αὐγοῦλα,
καὶ μόλις μεταρρυθμισις μου γάνωνε τὸν νοῦ
μ' ἐπῆγαινε ὅτ' οὐ καμπάνα μου ζαλάδα κι' ἀναγοῦλα.

«Καὶ σὰν ἐβγήκα τῇ Κορφοῦς, μ' ἐκεῖνο καὶ μὲ τοῦτο,
μὲ τὰ πολλὰ τὰ ζήτω τους καὶ τῇ διαδηλώσει
κουάρτο δὲν μ' ἀφήσανε, δὲν μ' ἀφῆσαν μενοῦτο
νὰ τοὺς φινίρω μία καὶ ἀπὸ τῇ βελτιώσεως.

«Καὶ τὴν νύκτα καὶ τὴ μέρα
κάντο, μούζικα, παντιέρα,
κι' ἔτυχα ὅτ' οὐ λιτανεία, κι' εἶχανε τὸν Ἅγιο βγάλει,
κι' ὅταν μὲς ὅτ' οὐ Ἐκκλησιά του τὸν γυρίσανε καὶ πάλι,
βγάλανε ὅτ' οὐ λιτανεία τὸ κουάδρο τὸ δικό μου,
καὶ ὕψ' οὐ σιχόνωντάς το στέκουν μπρὸς ὅτ' ἄρχον-
[τικό μου.

«Ζήτω, Κόντη, μπράβο, Κόντη, τζόγια, φέρ' οὐ καὶ πιπίνι,
μὰ τοὺς ἔβγαλα καὶ λόγο καὶ μου βγάλανε κι' ἐκεῖνοι.
Ζήτω, Κόντε, ζήτω, Δόγη,
κι' ἐπερνόδιναν οἱ λόγοι.

«Βίζιταις καὶ σοῦρτα φέρτα, κάθε κοντιλίκι τρέχει,
κομφετούραις μου τινάζουν
καὶ σ' ἀνώτερα φωνάζουν,
μὰ τοὺς εἶπα φιναλμέντε πῶς ἀνώτερα δὲν ἔχει.

«Τοὺς εἶπα πῶς τοῦ καθενὸς θὰ γίνουν τὰ καπρίτσια,
τὸ πῶς θὰ κάνω τῇ Κορφοῦς ξεχωριστὴ πολιτσία,
τοὺς εἶπα κι' ὅτ' οὐ Βασίλισσα Βιτώρια καμμιὰ μέρα
πῶς θ' ἀριβάρη τῇ Κορφοῦς ἀπὸ τὴν Ἑγγλιτέρα.

«Τοὺς εἶπα πῶς ὅτ' οὐ Κέρκυρα θάναι δευτέρα Λόντρα,
τὸ πῶς θὰ πάη γρήγορα ὅτ' οὐ Μόντε-Κάρλο κόντρα,
πῶς ραφινάταις φάμπρικαις θ' ἀνοίξουν κι' ἐδῶ πέρα
νὰ βγάξουν τράπουλας χαρτιά,
ποῦ θὰ τὰ πέρν' ὅτ' οὐ Βενετιά,
νὰ βγάξουνε καὶ σκατούλαις φιαμίφερι Μπασκιέρα.

«Μὰ γιὰ νὰ γίνουν ὅτ' οὐ αὐτά, ρουσφέτια νὰ μὴ θέλ' οὐ
καὶ κάρταις νὰ μὴ στέλλετε,
καὶ μὲς ὅτ' οὐ τὴν πρωτεύουσα θὰ βγάλω μανιφέστο,
κι' ὅσοι ρουσφέτια μου ζητοῦν αὐτοὶ θὰ πᾶν ἀ πέρ' οὐ.

«Ἄλ' ὅτ' οὐ σέ ὅτ' οὐ λίγο
τοὺς εἶπα πῶς θὰ φύγω,
κι' ἄρχισαν ὅτ' οὐ κι' ὅτ' οὐ εἰλαις
φωναῖς καὶ μπαρκαρολαῖς.

«Ἦλθεν ὅτ' οὐ μαύρη μέρα,
ὅτ' οὐ ξανά, πατέρα,
μὰς φεύγεις ἀπ' ἐδῶ,
Καραβοκύρη στάσου,
νὰ ζήσουν τὰ παιδιὰ σου,
τὸν Πρόεδρο νὰ δῶ.

Καὶ σὰν ὅτ' οὐ πῆδησα ὅτ' οὐ βάρκα, μὲ παράπονο καὶ μὲ
μοῦφαλ' οὐ τοῦ Σολωμοῦ
τὴν καυμένη τὴν ξανθοῦλα,
ὅτ' οὐ μπῆκε ὅτ' οὐ βαρκοῦλα,
κι' ὅτ' οὐ ἐφυγε ὅτ' οὐ ξενιτεῖα
μὲ δακρύβρεκτη ματιά.

Κι' ὅτ' οὐ ἦταν ὅτ' οὐ γιὰ ὅτ' οὐ σὰν λίμνη,
καὶ σὰν ὅτ' οὐ μπῆκα ὅτ' οὐ βαπόρι
βάρκες ὅτ' οὐ ἦλθαν ἀπ' τὴν πρύμνη,
βάρκες ὅτ' οὐ ἦλθαν κι' ἀπ' τὴν πλώρη.

Κι' ὅτ' οὐ ἔλεγε καθέν' οὐ Κόντης, μὰ καὶ καθεμιά Κόντ' οὐ
ἔγ' οὐ μόλα κι' ἔγ' οὐ λέσα,
ἔνας Κόντης εἶναι μέσα.

(Εἶπε τέτοια κι' ἄλλ' ὅτ' οὐ ἀκόμα
τὸ γλυκὸ τοῦ Κόντη στόμα,
κι' ὅτ' οὐ Ὑπουργοὶ καὶ φίλοι κι' ἄλλοι
καλῶς ὅτ' οὐ ἤλθες, τοῦπαν, πάλι
μὲς ὅτ' οὐ κάψα, μὲς ὅτ' οὐ ζέστη,
κι' ὅτ' οὐ ἀναφαν Λαμπρῆς λαμπάδες
σὰν πολιτικοὶ παππάδες
κι' ὅτ' οὐ ἔψαλαν «Ἐλλάς ἀνέστη».

Καὶ καμπόσοις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Ἐρευνα, μέγα τεῦχος ὅτ' οὐ Περιόδικον
παγκόσμιον, ποικίλον, καὶ φιλοσοφικόν.
ὅτ' οὐ Πλάτων θὰ τὸ βγάξῃ, Δρακοῦλης ὅτ' οὐ πολὺς,
ἀνὴρ γενναῖον πόθων καὶ θερμότητος φύσεως,
ὅτ' οὐ Δύσις θὰ μανθάνῃ τὰ τῆς Ἀνατολῆς
κι' ἐκεῖνη θὰ μανθάνῃ τὰ πρῶτα τῆς Δύσεως.
Στὴν πόλιν τῆς Ὀξφόρδης θὰ βγαίνει κάθε μῆνα
Ἑλληνιστὶ γραμμένον σὰν νᾶναι ὅτ' οὐ Ἀθήνα.

Ἄ γ' οὐ ν, ποῦ βγαίνει μιὰ φορὰ τὴν ἐβδομάδα μόνον,
φύλλον λαμπρὸν ὅτ' οὐ Ἑπειρωτῶν καὶ Μακεδόνων,
θερμῶς ἀγωνιζόμενον μετὰ χρηστής ἐλπίδος
τὸν ἀριστὸν καὶ μέγιστον ἀγῶνα τῆς πατρίδος.

Τοῦ ΡΩΜΗΟΥ μὰς τὸ Γραφεῖον, ὅτ' οὐ μέτρα καὶ ρυθμοί
ὅτ' οὐ Πινακῶν τὸν δρόμον, δεκαπέντε ἀριθμός.